

Cestou z Mlejna

Lešner Jeroným

Tak trochu svítá zimní ulicí
jdem spolu domů z flámu
město je zasypáno krupicí
sedáme na fontánu
a jak tak přimrzáme na žulové kvádry
tuhnou nám rysy, nohy dřevění
cítím, že tělo mé je velká hrouda sádry
nad kterou zvolna ztrácím velení

Není to vůbec snadná profese
být sochou na fontáně
hlava byť dutá hned se pronese
a místo jater zbyl jen kámen
sice už od dětství jsem chtěl mít vlastní sochu
chtěl jsem se dát za úplatu vysochat
ted'kon' však vprostřed kašny trčím jako v lochu
ať je únor, říjen nebo listopad

A milá čeká doma třetí rok
hledá kde jsme sešli z cesty
prošla už celé město včetně stok
přitom tvrdnem na náměstí
vím, že nás milá na té kašně jednou pozná
lekne se a změť písmenek zakřičí
jó, holka, od doby věstonické platí pravda hrozná
že sochy jsou jen zkamenělí pařiči